

CULTURA BARCELONA -

6 octubre 2019 2.00 h

Bellesa per error

- Els Espais Volart desvelen en una mostra la insòlita vida microscòpica de les pintures de Lídia Masllorens

L'artista Lídia Masllorens, en l'exposició dels Espais Volart de B ORIOL DURAN.

MARIA PALAU - BARCELONA

Fins fa molt pocs anys, Lídia Masllorens (Caldes de Malavella, 1967) era profes-sora de plàstica a l'institut de Llagostera. Aquí s'hauria pogut acabar jubiland, sense maldecaps a finals de mes,

**Masllorens,
artista
tardana,
també
presenta els
seus retrats**

creant la seva obra personal **de gran format**
al seu taller de Cassà de la Selva aliena a les pressions i -----
a les exigències externes.

Però també sense deixar de somiejar a les nits en la possibilitat de ser artista professional. Però qui es llançaria a aquest buit (viure de l'art, ha!, a les portes dels 50 anys)? Ella va fer el pas. Només va necessitar una empenta: el 2013 va guanyar el premi de pintura de la Fundació Vila Casas. Va fer net i va començar l'aventura.

Cinc anys després, Masllorens ja té un currículum d'artista de ple dret. Emergent, que, per molt que diguin, no té res a veure amb l'edat. Als 50, i als 80, se'n pot ser, tant o més fresc com un de 20. Li ha anat bé. La seva obra s'ha exposat en galeries de París, Los Angeles, ha fet gira pel Japó, ha pujat al nord d'Europa, Dinamarca i Bèlgica, i ha entrat sense arronsar-se en diverses fires internacionals.

Barcelona també ha tastat el seu talent, l'any passat a la galeria Miquel Alzueta. I ara la mateixa Fundació Vila Casas l'ha portat a la seva seu de l'Eixample, els Espais Volart, amb una mostra que no insisteix només en el seu treball més difós, sinó que tafaneja en els nous desafiaments que l'artista tot just s'ha marcat per portar el seu projecte artístic més lluny. D'aquí el títol de l'exposició: *Prova d'artista* (fins al 15 de desembre), que ha comissariat la directora de la fundació del mecenes Antoni Vila Casas, Glòria Bosch.

Masllorens entén l'art com un procés de coneixement que no s'esgota en l'obra acabada. Un procés que assumeix que no pot controlar del tot i que és flexible i receptiu als factors imprevistos i a les troballes accidentals. Experimentar vol dir, sobretot, equivocar-se. I un bon artista és el que, sobretot, sap assimilar els errors, inclús integrant-los a l'obra. Això és el que fa Masllorens.

Per obrir-se camí en el difícil món de l'art, tenia les mateixes possibilitats que tenen tots els artistes, tendres i consagrats: acoblar-se a les tendències i als gustos comercials o escoltar i seguir el seu jo artístic. La seva aposta va ser pel risc, el dubte, la incertesa. Es va aliar amb una tècnica de gravat tradicional, el monotip, però s'hi va deixar la pell (i és literal: el seu treball és molt físic) per assolir uns resultats contemporanis.

La base de les seves pintures és un gran arxiu d'imatges de retrats que caça a les xarxes socials, a les revistes i en el seu entorn familiar i d'amistats. Rostres aparentment bells. Però Masllorens no es queda en la freda i insípida superfície del físic canònic. L'impregna d'una aurèola ambigua i melangiosa. I dota així la bellesa d'un caràcter estrany i insòlit.

Els delictes estètics de Masllorens, estampes de tiratge únic i de grans formats, intencionadament desproporcionats, conviuen a Volart amb les seves últimes indagacions, primeríssims primers plans de detalls de cares que amb una actitud científica desvelen allò invisible de la pintura: les seves cèl·lules. La fascinant i tan desconeguda vida interior de l'obra d'art. Un món soterrat de formes que no és que sorprenguin l'espectador: la primera sorpresa és la mateixa artista. Masllorens confessa que no sap on la portaran aquests *zooms* que penetren en la dimensió microscòpica de la seva obra. De moment són tempteigs que prefiguren coses noves. Persistirà.